Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 6. *Den 15. December 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1873.

(Fortsat).

Ældste Joseph F. Smith kunde ikke tro, at Forsamlingen, der havde overværet Konferencen, vilde vise Ligegyldighed mod alle de værdifulde Lærdomme, som vare blevne fremlagte ved disse Møder. Maaden paa hvilken man kunde høste Gavn af disse vigtige Lærdomme var, at Alle skulde anse dem, som om de direkte angik dem selv. Trofasthed i Udførelsen af Herrens Tjeneres Raad, vilde berede Folket for Modtagelsen af de Velsignelser, som Herren havde bestemt for sine Børn. Ingen havde større Fordring paa Herren og hans Tjenere, end hans egne Gjerninger fortjente. Ikke desmindre, Nogle syntes at være tilfredse med at se Andre holde Guds Befalinger uden selv at gjøre sig noget Besvær derfor. De Ugudeliges Forlystelser skulde ophøre, men de Retfærdiges Glæde skulde vedvare og tiltage i al Evighed. De, som vilde sikre sig selv evig Rigdom og Lykke, maatte virke mod dette Maal, i modsat Fald vilde de komme tilkort med Hensyn til Opnaaelsen af deres Ønsker. Alle havde deres fri Villie til at vandre paa hvilken Vej, de ønskede, og ifølge deres egen Attraa. Den rette Vej for Manden var: at følge Kristus, og for Kvinden: at følge Manden i Kristo. Men begge Kjøn havde lige Frihed til at handle efter egen Attraa. Herrens Tjenere havde formanet Kvinderne til at aflægge de forfængelige og daarlige Moder i det verdslige Samfund; thi de havde et Ansvar paa sig, og det var ligesaa nødvendig for Kvinden som for Manden at være lydige. Lydighed var Guds og Naturens første Lov, thi foruden den kunde der ikke herske hverken Harmoni, Orden eller andre skjønne Egenskaber i den. Ulydighed bevirkede den store Forbandelse, som var over Menneskeslægten idag. Paa Grund af den var Verden indhyllet i

Synd og var under Fordømmelse. Dersom de Hellige vare ulydige mod Herrens Tjeneres Raad vare de i samme Forhold under Fordømmelse. At vise en frivillig Lydighed til Opbyggelsen af Guds Rige, var den sikreste Løbebane som kunde følges. Der vare Individer i Kirken, som i deres Hjerter vare modstridende til det, som var deres ligefremme Pligt at opholde og understøtte. De vare kjendte og skulde ikke gaa frem som Hyklere, men hellere vise deres sande Farver. Det vilde være mere passende, om de vilde handle saaledes, og ikke foregive at være, hvad de ikke vare.

Taleren formanede tilsidst Folket til at forsage enhver Ting, som var stridende mod Herrens Værks Fremgang, og opmuntrede til at søge Alt, som kunde virke fremad med Hensyn til dette. Der gaves Intet, som var af sandt Værd, udenfor Guds Rige, men derimod enhver ønskelig Ting indenfor dets Grænser.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa følgende Brødre, der vare kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien: Peter C. Geertsen og John F. Oblad.

Mødet sluttedes til Kl. 2 Efterm. Taksigelse af Ældste George Q. Cannon.

Den 8de Oktbr. Kl. 2 Eftermiddag. Forsamlingen aabnedes med Bøn af Biskop Knud Peterson. Ældste George Q. Cannon fremsatte Kirkens Autoriteter til Opholdelse for Konferencen. Forslagene bleve enstemmig vedtagne.

Brigham Young som Profet, Sér, Aabenbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden.

George A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington, John W. Young og George Q. Cannon som Præsident Youngs Raadgivere.

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun., Joseph F. Smith og Albert Carrington som Medlemmer af samme Kvorum.

John Smith som Kirkens Patriark.

John W. Young som Præsident over Zions Stav, og George B. Wallace og John T. Caine som hans Raadgivere.

William Eddington, Howard O. Spencer, William H. Folsom, Thomas E. Jeremy, Josef L. Barfoot, John H. Rumell, William Thorn, Minor G. Atwood, Dimick B. Huntington, Theodore McKean, Hosea Stout, Thomas Williams, Robert F. Neslen, Milando Pratt, David McKenzie, Charles R. Savage, John R. Winder, Alexander C. Pyper, John Sharp jun., George J. Taylor, George B. Spencer, Henry Dinwoodey, Millen Atwood, Angus M. Cannon, Henry P. Richards, Joseph Horn, Ernest Young, Andrew W. Winberg og George Nebeker som Medlemmer af Højraadet.

Elias Smith som Præsident for Højpræsternes Kvorum, og Edward Snelgrove og Elias Morris som hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvfjerdsindstyves Kvorum, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve.

Benjamin L. Peart, Præsident for

Ældsternes Kvorum; Edward Davis og Abinadi Pratt som hans Raadgivere.

Edward Hunter som præsiderende Biskop; Leonard W. Hardy og Jesse C. Little som hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd som Præsident for Præsternes Kvorum; Wm. McLachlan og James Latham som hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum; Martin Lenzi og Henry I. Doremus som hans Raadgivere.

James Leach som Præsident for Diakonernes Kvorum; Peter Johnson og Charles Cram som hans Raadgivere.

George A. Smith som Forstander for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og John Sharp, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Joseph F. Smith, Moses Thatcher, John Van Cott, Amos M. Musser, James P. Freeze, F. A. Mitchell og Thomas Taylor som hans Medhjælpere.

Albert Carrington som Præsident for det Vedvarende Emigrationsfond til Indsamling af de Fattige.

Truman O. Angell som Kirkens Arkitekt.

Albert Carrington som Kirkens Historieskriver og Wilford Woodruff som hans Medhjælper.

Ældste C. P. Liston sagde, at han var En af dem, som vare kaldte til at gaa til det sydlige Utah i 1853. Han havde rejst en god Del som Missionær blandt de Indfødte i den Del af Landet. I de senere Aar, efterat det var bleven tættere befolket af de Hvide, havde han rejst betydelig i Ældste Erastus Snows Selskab og været behjælpelig med at organisere Setlementer og udføre andre Forretninger. Landet var et Øde fra først af, men siden det er bleven velsignet og indviet af Præsident Young, vare Vandstrømme udsprungne, som havde frugtbargjort enhver Del af Josefs Land. Med Hensyn til Arizona-Missionen sagde han, at omendskjøndt St. George var den fornemste Del af det sydlige Utah, fandtes der alligevel Mange dersteds, som vare rede til at sælge deres Ejendomme for halv Pris og villige til at tage Følgerne, som de kom i Arizona. Denne Egn var af udmærket Beskaffenhed for de Hellige, og intet andet Folk behøvede at gaa til et saadant Land. Taleren havde, med Undtagelse af en Mission til England, ikke været fraværende fra sit sydlige Hjem mere end nogle faa Dage ad Gangen. Han havde været bekjendt med de Sidste-Dages Hellige lige, siden han var elleve Aar gammel, da han annammede Evangeliet, hvori han havde været et Medlem siden den Tid.

Ældste Liston opmuntrede de Hellige til at være levende for deres Pligter, til at betale Tiende og være behjælpelige ved Opbyggelsen af Templer osv. Arbejdet paa Templet i St. George gjør Fremgang, og Grundmuren er nu sex Fod høj.

Ældste Charles C. Rich talte til Forsamlingen angaaende Nødvendigheden af en tiltagende Enhed og Tro blandt de Hellige. I den forbigangne Periode vare de paa en rigtig Maade blevne ledede og underviste, og dette skulde inspirere dem med Tillid i Fremtiden. Herren havde sagt, at han vilde sørge for sine Hellige, hvis Aarsag det ogsaa var hans Sag at diktere dem, hvad de skulde gjøre. En stærk Tilbøjelighed for Opfyldelsen af deres Pligter, bevirkede en Tillid hos dem, om at Herren vilde opholde dem; deres Ulydighed derimod vilde bevirke den ligefrem modsatte Følelse.

Ældste Rich anførte mange store Velsignelser, som de Sidste-Dages Hellige nyde, og sagde, at disse Ting skulde være en Drivfjeder for dem, paa det de

kunde udvikle sig, saa de maatte naa til det Standpunkt, at de vilde være villige til at udføre enhver Ting, som forlangtes af dem for at fremme Sandhed og Retfærdighed.

Præsident Brigham Young holdt en meget veltalende, kraftig og gavnlig Tale. De fornemste Emner, som bleve udviklede, var Skolevæsenet og den rette Brug af Midlerne, som vare overladte i de Helliges Hænder, saa de mest ønskelige og gavnlige Resultater maatte flyde deraf.

Præsident George A. Smith talte til Forsamlingen angaaende Opførelsen af Templet i Salt Lake City. Han beskrev, hvad som var bleven udført og hvad som udførtes med Hensyn til Opførelsen af dette Bygningsværk. Dette Arbejde krævede store Summer, og det var nødvendig, at de Hellige vare nidkjære i at erlægge deres Tiende og Ofringer. Han talte om Storheden af de Velsignelser, som vilde blive nydte, naar dette Hus var fuldendt og indviet.

Præsident Smith formanede ogsaa Brødrene til ganske at afstaa fra berusende Drikke og holde Visdomsordet. Hvis de ikke gav Agt paa dette, vilde de engang se Dagen, da dyb Sorg vilde komme over dem, fordi de havde ruineret deres Helbred og Liv. Zions Centerstav vil blive opført, og dette Arbejde maa udføres af et forenet Folk. Saa sandt som Israels Gud levede, vilde de, som understøttede Zions Fjender, blive afskaarne fra Kirken. Kirkens Skrifter skulde opholdes, og Præsidentskabets Taler, som blive publiserede i „Deseret News", skulde læses i enhver Familie. Søndagsskolerne skulde understøttes. I et Møde af Skolebestyrere og Lærere fremgik der, at 18,000 Børn kom regelmæssig i Skolerne. Folket havde aldrig erholdt nogen Hjælp udenfor Territoriet til Opholdelse af disse Institutioner, men de vare underholdte ved deres egne Bidrag.

Præsident Smith talte derpaa om sit med Brødres Besøg i Palæstina og andre Lande, og blandt andre Punkter, som han berørte, bemærkede han, at det vilde være tilraadelig at beskikke nogle Brødre og sende dem paa Mission til Tyrkiet for at lære dette Lands Sprog og forsøge paa at udsprede Evangeliets Sandheder blandt dets Beboere. Han ønskede at Herrens Velsignelser maatte hvile paa dem, som, ved at yde deres Assistance til Musik og Sang, havde bidraget til at gjøre Konferencen saa behagelig og opmuntrende, og at den Almægtiges Fred maatte hvile over hele Israel.

Koret sang. Derpaa sluttedes Konferencen til den 6te April 1874, til at begynde i det ny Tabernakel i Salt Lake City.

Præsident Brigham Young ofrede følgende Taksigelse: Ifølge det hellige Præstedømmes Myndighed, beseglet paa mig, velsigner jeg denne Forsamling i den Herres Jesu Kristi Navn, Brødrene, mine Raadgivere, Apostlene og alle Autoriteterne i Guds Rige og Kirke. Jeg velsigner dem, som have talt og dem, som have hørt; dem, som have sunget og dem, som have bedet. Jeg velsigner mine Brødre og Søstre, som frygte Herren og tjene ham, samt deres Børn og Børnebørn. Jeg beder min Fader i Himlen at lade sine bedste Velsignelser hvile paa dem. Jeg velsigner de oprigtige Fremmede, som have været indenfor vore Porte, og haaber, at de, ved at søge til Herren om Kundskab angaaende hans Villie, maa være rede til at annamme Sandheden. Jeg velsigner hele Menneskeslægten, ifølge den Myndighed, som Herren har tildelt mig; og hvis det kunde være af noget Gavn, vilde

jeg bede vor Fader i Jesu Navn til at inspirere dem med Oprigtighed, til at aabne deres Øjne, deres Øren og Hjerter for Annammelsen af Sandheden, paa det de maatte blive Saliggjørelsens Budbærere paa Jorden og forberede sig selv for en herlig Opstandelse. Men de ere, som de ere, og jeg velsigner dem og beder Herren at være naadig mod dem, som ikke have syndet mod den Hellig-Aand, saa de maa opnaa en Frelse i Guds Rige, Amen.

Forsamlingen er hævet!

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Ogden den 1ste August 1873.

Jeg er bleven opfordret til at tale til denne Forsamling, hvilket jeg ogsaa ønsker at gjøre, assisteret af Eders forenede Tro og Forbønner. Uden Guds Aands Bistand er det umulig for nogen Person i religiøs Henseende at opbygge og belære sine Medmennesker. Men dersom vi ere i Besiddelse af Herrens Aand, kunne vi være, omend vore Evner ere end saa ufuldkomne, forvissede om at opbygge og oplyse Folket, og Personen, som taler, vil ogsaa føle sig opbygget. Thi der staar skrevet i Pagtens Bog: „Saavel den, som taler, som de, der høre, ville blive gjensidig opbyggede tilsammen,“ hvis Herrens Aand fra det Høje er udøst over os. Der siges i en anden Aabenbaring, „at Guds Aand bliver meddelt formedelst Troens Bøn.“ For at blive delagtig i alle aandelige Velsignelser fordres der Tro fra Folkets Side. Og for at være i Besiddelse af Tro er det af væsentlig Vigtighed, at vi gjøre Guds Villie, i modsat Fald vil Troen være meget svag. Den, som gjør sin Herres Villie og nærer hos sig selv Ønske om at virke i Retfærdighed, kan nærme sig Herren i Tro; men hvis vi ikke holde hans Befalinger, og ejheller ønske at efterleve hans Bud, da vil i Sandhed vor Tro blive overmaade lille.

Dette er ifølge min Opfattelse i Lighed med, hvad vi se finde Sted paa Jorden mellem Forældre og Børn. Naar Børnene blive opsætsige og ikke efterkomme deres Forældres Villie, er det kun med en meget lille Grad af Tillid, at de komme frem for dem for at bede om et eller andet Gode eller en Velsignelse. De nærme sig, skjælvende og tvivlende. De forstaa, at deres Opførsel ikke har været saadan, at de kunne forvente at erholde de Ting, som de i Særdeleshed kunde ønske. Undertiden ser man en Fader opfylde en ulydig Søns Bøn, naar denne beder med fuldkommen Tillid; men dersom en saadan Søn har udskejet saa vidt fra sin Fader, at han ikke kan nærme sig ham med Tillid, ejheller beder til ham, da er det meget tvivlsomt, om Faderen i alle Henseender vil tage noget Hensyn til hans Fornødenheder og tildele ham de Goder, som han virkelig ønsker. Saaledes er det ogsaa med os og vor himmelske Fader.

Menneskene kunne undertiden, formedelst deres Overtrædelser, deres Ulydig-

hed og Opsætsighed mod Principerne, som Herren har aabenbaret, have tabt deres Tro i den Grad, at de ikke ville henvende sig til deres Fader og bede ham om Noget, da de tænke, at deres Overtrædelser ere for store til at han skulde høre dem. Saalænge de ere i denne Tilstand er det yderst tvivlsomt, om Herren vil tage deres virkelige Mangler i Betragtning og tildele dem de Velsignelser, som de vilde være glade ved at modtage.

Hvormange Bud og Lærepunkter har Herren skjænket til dette Folk? Vi ere i denne Generation blevne velsignede med i Overflødighed af Vidnesbyrd om dette Riges aandelige Velsignelser. Der har maaske aldrig, siden Verdens Begyndelse, været et Folk, der har havt saa megen Undervisning i et saa kort Tidsrum fra deres Organisation, som de Sidste-Dages Hellige. Naar vi tage i Betragtning Mormons Bog, som Herren af sin Naade har bragt frem, samt den Kundskab, som deri indeholdes, og forbinder denne med den jødiske Optegnelse i det Gamle og Ny Testamente, og derpaa i Forbindelse med disse to Bøger tage alle Aabenbaringerne, som indeholdes i Pagtens Bog — der bestaar af Kundskab, given i denne Tid; om vi saa videre, som et Tillæg til disse tre Bøger, tage alle de Aabenbaringer, som Herren fra Tid til anden har tildelt os gjennem sine Tjeneres Mund, af hvilke nogle ere publiserede, medens andre ikke, men som dog alligevel af Folket betragtes lige saa hellige som de, der ere publiserede. Jeg siger, naar vi tage i Betragtning denne Strøm af Lys og Kundskab, som har brudt frem over Jorden i et Tidsrum af kun omtrent fyrretyve Aar, da maa vi sige, at hvad der angaar Lys og Undervisning, ere vi velsignede fremfor ethvert Folk paa Jorden, om hvilket vi have nogen Kundskab. Dog, vi besidde ikke den fulde Historie om alle de forskjellige Uddelinger og om alle Beviserne paa Herrens store Naade, Godhed og Kraft blandt de forskjellige Folk og Nationer i de forbigangne Tidsaldere. Vi kunne ikke med Vished sige, hvormegen Undervisning, Herren har tildelt disse Uddelinger. Vi læse i nogle Aabenbaringer, om hvad Gud har skjænket med Hensyn til Organisationen af det fordums Zion. Vi læse om, at Enok prædikede i den syvende Slægt fra Skabelsen — fra Adams Dage — om hvorledes han drog ud og profeterede blandt Nationerne, om hvorledes han oprettede en Kirke blandt dem, og om hvorledes de opbyggede Zion. I denne Historie om det gamle Zion finde vi, at Enok fortsatte sin Retfærdigheds Prædiken i 365 Aar, førend Zion var beredt for Optagelse. Hvormeget der dengang var aabenbaret er os ubekjendt, dog det var udentvivl skjænket megen Kundskab. Men jeg tror ikke, at der var en Hundrededel af den Kundskab, som vi have annammet i vore Dage, given til gamle Zion under de første fyrretyve Aar af hendes Tilværelse.

Vi finde sommetider, at Herren beviser sin Godhed og Naade til et Folk, ikke ved Aabenbaring, men ved sin Kraft uden megen Kundskab. Dette, lære vi, var Tilfældet med Israeliterne fordum. De havde været Slaver i Ægypten for en lang Tid; de vare fra Barndommen af oplærte til at lave Kalk og Mursten, og til at arbejde og slæbe under Ægypterne — deres Arbejdsherrer. Under denne Tidsperiode havde de ikke Lejlighed til at lære Meget. For at Forstanden skal blive udviklet, underviist og belæret, maa man have lidt Tid til dette Øjemed; men det synes at have været Israeliternes hele Undervisniug for to eller tre Generationer, eller for en lang

Tid, efterat de vare bragte under Trældom, at lære at udføre forskjellige Slags haarde Arbejder. Naar de besade en lille Fristund, maatte de, istedetfor at bruge den til at udvikle sig i Herrens Kundskab, anvende den til at gjenvinde deres fysiske Kraft, saa de kunde være udhvilede til den næste Morgen for saa at være Træl igjen.

Dette synes at have været Tilstanden blandt Israel i Ægypten, hvis Aarsag Moses, da han rejste ned til dem, fandt dem at være et uvidende Folk. Dog alligevel bevarede de Præstedømmets Skikke blandt sig. Vi have Beretning om, at Arons Præstedømme existerede, før det blev tildelt Levi Stamme. Vi erindre, at Israel efter Gjennemgangen af det Røde Hav, førend Herren havde udvalgt Aron og hans Sønner, og før han havde lagt Præstedømmet paa Levi, lejrede sig ved Sinai Bjerg. Dér gav Herren dem en streng Lov. Han lod dem vide, at han vilde nedstige paa Bjerget og befalede dem ikke at overskride visse Enemærker, i modsat Fald skulde de dø; thi hvis nogen Person eller Dyr berørte Bjerget, skulde de stenes tildøde. Folket var ikke desmindre uvidende og forstod ikke tilfulde Strengheden af den Allerhøjestes Befalinger, hvis Aarsag deres Nysgjerrighed blev optændt, og de begyndte at drage nærmere til Bjerget, da Moses steg op paa det. Nu blev Moses anden Gang nedsendt af Herren for at tale til Folket. Og Præsterne bleve befalede til ikke at overskride Grænserne, thi i saa Fald skulde de dø. Hvilke Præster? De bare ikke Præstedømmet, som var tillagt Levi eller til Arons Efterkommere eller til Aron selv; men det var et Præstedømme, som herskede i Israel. Det var det samme Præstedømme, som omtales i Pagtens Bog, der siger, idet den taler om de to Præstedømmer, at de i Forening skulle fortsætte i Guds Kirke i alle Generationer, naar Herren har et Folk paa Jorden; og hvad Præstedømmet angaar ere de ikke bundne til nogen særegen Slægtlinie. Denne Organisation maa have existeret under hele Israels Slaveperiode, altsaa for flere Generationer, omendskjøndt vi kunne ikke antage, at de gjennem den have nydt nogen fuldkommen Undervisning. De besade ingen trykte Optegnelser, som vi have; de havde ingen stor Samling af Bøger i Form af jødiske Bibler, til hvilke de kunde henvende sig for Undervisning; de havde ingen Bøger i Lighed med Mormons Bog, thi Bogtrykkerkonsten var ikke dengang bekjendt. Dersom nogle af deres Skrivekyndige havde en lille Tid til at nedskrive nogle af Aabenbaringerne, blev dette blot et Kopi eller to, som gaves til Israels Børn.

Vi kunne derfor lettelig se Forskjellen mellem dem og de Sidste-Dages Hellige. De nøde det Privilegium, til en vis Grad, at se den Almægtiges Kraft i deres Midte. Dette viser, at Herren i enkelte af sine Handlemaader beviser sin Kraft om ikke sine Aabenbaringer.

Det er af væsentlig Fare, naar et Folk ser en stor Kraft blive fremhævet i deres Midte. I Mangel af Erfaring og Kundskab, i Mangel af mere Undervisning er et Folk meget tilbøjelig til at synde mod disse Kræfter, som herske blandt dem; og dette vil bringe øjeblikkelig Fordærvelse. Dette er udentvivl Aarsagen, hvorfor Herren i en saa kort Tid udsendte saadanne hurtige Straffedomme over Israels Børns Hoveder. De havde under deres Ophold i Ægypten seet Beviser paa hans Magt; de havde gaaet gjennem det Røde Hav og seet Herrens Herlighed paa Sinai Bjerg. Naar de tillode sig selv at forkaste den Magt,

som paa denne Maade blev bevist blandt dem, bragte den en hastig Ødelæggelse over dem.

Da Moses var paa Bjerget, støbte de en Guldkalv. Vi ere udentvivl ledede til at undres over, hvorledes det var, at Israel, uagtet Herrens Herlighed hvilede paa Bjerget, og han udfoldede sin Almagt, alligevel kunde støbe Guldkalve og nedfalde og tilbede dem. Dog dette var alene grundet paa deres Uvidenhed. Denne Herlighed paa Bjerget syntes udentvivl for dem som et naturligt Fænomen. De tillagde det maaske en naturlig Aarsag. De saa Skyerne, ligesom vi se dem, ovenpaa Bjergene. Maaske de ogsaa tænkte, at der var et vulkansk Udbrud paa Bjerget, og sluttede deraf, at ingen Gud var dér. Og derfor troede de, det var nødvendig at tage deres Guldringe og støbe en Guldkalv af, som de kunde falde ned for og tilbede.

Følgen af dette var, at Herren paany sendte Moses ned af Bjerget og truede dem med, at han vilde ødelægge dem og oprejse en stor Nation af Moses. Men Profeten mindede Herren om de Forjættelser, som vare tilsagte deres Forfædre, og Gud hørte ham og besluttede at spare Folket. Moses steg ned af Bjerget, og som han nærmede sig Lejren, hørte han en stor Larm og saa dem danse nøgne rundt en Guldkalv. Paa denne Maade havde de vendt deres Hjerter fra Herren.

Jehovah vilde ikke bære over med dette, men inspirerede Moses til at sige til Folket: „Hvo som hører Herren til, han komme til mig. — Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaar igjennem og kommer tilbage fra den ene Port i Lejren til den anden, og ihjelslaar hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste.“ Og samme Dag faldt der af Folket tre tusinde Mænd. Ved denne Lejlighed kom en stor Ødelæggelse over dem paa Grund af deres Overtrædelse. Dette fandt Sted blandt et Folk, som vare blevne oplyste blot ved Mirakler, Tegn og Undergjerninger. Vi finde, at dette var Tilfældet gjennem hele Israels Børns Vandring i Ørkenen. De bleve opsætsige; og Herren maatte udsende Plager — ja mirakuløse Straffedomme over dem fra Tid til anden. Deres Ben bleve spredte i Ørkenen. Gyselige Plager brøde undertiden ud blandt dem, og den eneste Maade, hvorved Aron kunde standse disse, var for ham at gaa mellem dem og Plagen og ofre til Herren. Den brændende Slange som hjemsøgte dem i Ørkenen, anrettede stor Ødelæggelse blandt dem, og det eneste Middel til Helbredelse var at se paa en Kobberslange. Og efter alt dette, hvori bestod deres Undervisning? Hvad Kundskab besad de angaaende Guds Riges Affærer? Ganske den samme Kundskab, som de havde, da de drog ud fra Ægypten, Kundskab om Evangeliets første Principer — ja endog denne Kundskab synes at være borttagen fra dem, og istedetfor denne, erholdt de en sanselig Lov.

Herren har i denne Uddeling begyndt at virke lidt forskjellig fra hvad han gjorde i den forbigangne Tid. For det Første: Han udfører kun smaa Mirakler, saasom at aabne de Døves Øren, at gjøre de Lamme gaaende, de Stumme talende, at fordrive Sygdomme, at standse Plager og at udkaste Djævle og urene Aander.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Herren satte vore første Forældre, Adam og Eva, i Edens Have til at dyrke og bevogte den. Men de vare ulydige mod hans Befalinger og aade af Kundskabens Træ, hvilket han strengelig havde forbudt dem, og Følgen var, at de bleve uddrevne af Haven. Meget er bleven sagt og skrevet for at bevise, at Edens Have var i Asien og i den Del af Landet, som ligger mellem Floderne Tigris og Eufrates, lidt østenfor Palæstina. Dog ligemeget, Stedet var alligevel ikke dér. Herren har gjennem Josef Smith aabenbaret, at Adam og hans Efterkommere levede i Nord-Amerika, og Stedet kan endnu udpeges, hvor Adam byggede et Alter og velsignede sine Børn, kortelig forinden sin Bortgang fra denne Tilværelse. Dette Steds Beliggenhed er i Missouri og var ved de Helliges Ophold i denne Stat kjendt under Navnet Adam-ondi-Ahman. Vi vide meget vel, at en stor Del af Menneskeslægten ikke have nogen Tro paa Herrens Aabenbaringer, givne i disse Dage, hvorfor de, som Følge heraf heller ikke ville tro vor Paastand, at Edens Have var i Amerika. „Hvilken taabelig Paastand", udbryde de, „Floden Eufrates er jo ifølge Bibelens Udsagn en af de fire Floder, som udløb af Edens Have, og er ikke den beliggende i Asien?" Jo i Sandhed, der er en Flod ved dette Navn i Asien, men have vi derfor nogen gyldig Grund til at paastaa, at der ikke har været mere end én Flod ved Navn Eufrates i Verden? Gives der ikke i Dag mere end én Flod i et og samme Land, som bære ens Navn? I England er der saaledes flere Floder ved Navn Avon. Dette er saa meget mer sandsynlig, naar vi erindre, hvor ganske naturlig det falder for Udvandrere til et fremmed Land at opkalde de Steder, hvor de nedsætte sig til Erindring om deres kjære Hjem, som de forlode hinsides Havet. Saaledes var det med vore Forfædre og saaledes er det med Nybyggerne i de vilde Trakter i Amerika, med Kolonisterne i det langtbortliggende Australien, Ny Zeeland osv. I Amerika er der f. Ex. Stæder, som benævnes: London, Paris, Madrid, Boston, Norwich, Plymouth osv, og i de britiske Kolonier i Australien er der Inddelinger, som kaldes Durham, Gloucester, Essex, Northumberland o. desl., som alle ere Navne efter de politiske Inddelinger i det gamle Land. Naar dette er Tilfældet, hvorfor skulle vi saa finde det saa unaturlig at tro, at der virkelig har existeret to fjernt fra hinanden liggende Floder, som begge bare ét Navn, nemlig: Eufrates.

Noa levede i Amerika og efter al Sandsynlighed ikke langt fra Adam-ondi-Ahman; og da han tilligemed sine Børn efter Syndfloden landede i Asien, var det ganske indlysende, at de opkaldte Landstrækningerne, Floderne og Stæderne, de byggede, med de Navne, som vare dem bekjendte fra deres tidligere Opholdssted. Desforuden var det langt lettere at give bekjendte Navne til familiære Gjenstande

end at opfinde nye for hver efterfølgende Opdagelse. Paa denne Maade er det meget sandsynlig, at en Flod blev kaldt Eufrates.

Bibelen fortæller os kun meget lidt om Verden fra Adam blev uddreven af Edens Have til Syndfloden; dog fra de faa Optegnelser, som forefindes, er det indlysende, at Adams Børn snart bleve ugudelige og fordærvede. Uagtet han levede i deres Midte for over ni hundrede Aar; uagtet han holdt Herrens Præstedømme og prædikede Kristi Evangelium til dem, vilde de alligevel ikke lytte til hans Ord, men efter hans Død bleve de Aar for Aar mer og mer nedsunkne i Ugudelighed indtil Enoks Dage, da Jorden var fuld af Synd og alle Laster. Ugudeligheden var saa stor, at Herren bekjendte for Enok, at blandt alle hans Hænders Gjerninger havde der aldrig existeret saadan Synd og Elendighed, som blandt denne lille Jords Indvaanere. Enok prædikede Evangeliet i mange Aar og samlede tilsammen Alle, som vilde lytte til hans Ord; og saa stor var hans Tro og saa kraftfuld hans Aand, at naar han talede Herrens Ord, rystede Jorden, og Bjergene flyttede sig paa hans Befaling. Gud havde skjænket ham en saa kraftfuld Røst, at Floderne paa hans Bud forandrede deres Løb, Løvernes Brøl hørtes ud af Ørkenen og Nationerne frygtede.

„Og Gud kaldte sit Folk Zion, fordi de vare af ét Hjerte og af ét Sind og levede i Retfærdighed. Der gaves ingen Fattig i deres Samfund; og Enok fortsatte sin Retfærdighedsprædiken blandt dem. Og det skete, at de byggede en Stad, som blev benævnet Hellighedens Stad — ja Zion. Herren viste Enok alle Ting, endog Verdens Ende, og han saa de Retfærdiges Dom, deres Gjenløsnings Time, og annammede en Fylde af Glæde. Og Zions Dage i Enoks Tid vare tre hundrede og femogtredsindstyve Aar; og Enok tilligemed hans Folk vandrede med Herren og dvælede i Zions Midte. Og det skete, at Zion var ikke mer, thi Herren tog hende op til sin Barm, og fra den Tid blev det sagt: Zion er optagen."

Efterat Herren havde optaget Enok samt hans Stad, Zion, synes det som om der kun var en eneste lille retfærdig Familie ladt tilbage paa Jorden, og disse bestod af Enoks Søn tilligemed hans Børn, af hvilke det synes tvivlsomt, om endog de vare allesammen gode, Alt det øvrige af Verden var nedsølet i Synd. Jorden var fuld af Strid og Blodsudgydelse. Menneskene anvendte deres Kraft og Visdom til det Onde; og Satan regjerede som en Øverste i deres Hjerter. At spise, drikke, sove og deltage i alleslags Lyster var deres hele Formaal. Herren og hans Tjenere bespottede de. Dog Gud vilde ikke evindelig taale dette. Han vilde ikke, at hans herlige Skabning for bestandig skulde blive besmittet med Synd. De Retfærdige døde eller bleve optagne til at dvæle med Enok, indtil der af dem, som tjente Herren, kun var Noa tilbage samt hans Familie. „Noa var fuldkommen i sin Tid og vandrede med Herren." Og i hans Dage besluttede Herren at ødelægge de Ugudelige og paany befolke Jorden med denne retfærdige Mands Sæd. Dog for at de maatte faa Lejlighed til at omvende sig, sendte Herren Noa ud blandt dem for at advare dem angaaende Følgerne af deres vederstyggelige Levnet. Men det var til ingen Velsignelse for dem; de havde hørt den advarende Røst gjennem Enok og Andre, og Noas Prædiken havde ingen Virkning paa dem.

Tilsidst befalede Herren Patriarken at bygge en Ark og gav ham meget nøjagtig Undervisning angaaende dens Konstruktion. Medens Noa byggede paa

Arken blev han beleet og forhaanet for hans Arbejde, som de naturligvis antog for Narreværk, og de gave ingen Agt paa hans Ord. Dog snart kom Herrens bestemte Tid, Arken var færdig og Arbejdet fuldført. Derpaa gik Noa ind i den med sin Familie tilligemed ét Par af alle Jordens forskjellige Dyr og Fugle. Da de alle vare inde, lukkede Herren Døren. Jordens Sluser aabnedes, og Regnen øsede ned i frygtelige Strømme. Dag efter Dag rasede Stormen og det forfærdelige Uvejr, og Vandet steg Fod for Fod paa Jordens Overflade. Først bleve Dalene oversvømmede, derpaa Sletterne, og tilsidst forsvandt de højeste Bjergtoppe under de oprørte Bølger. Og alt Levende, Mennesker og Dyr, som ikke vare i Arken, druknede i det fraadende Hav. Gud rensede Jorden ved en Vanddaab, paa det den maatte blive befriet for sine vanhellige Børns Synd.

Vi kunne omtrentlig tænke os disse Gjenstridiges Følelser, da Floderne svulmede og Havet oversvømmede sine Grænser. Ved at se Vandet uophørlig stige og nedsvælge deres Paladser, Huse og Hjem, erindrede de udentvivl Herren; da kaldte de udentvivl paa ham med fortvivlede Bønner, men deres Bøn kom ikke af Omvendelse; de vare ikke bedrøvede over deres Synder, nej, de vare bange for den rædsomme Død. Men det var forsilde;. Naadens Dag var ikke mer. De havde havt Lejlighed til at omvende sig, men vilde ikke. De saa Arken flyde trygt paa Vandene, men Herren havde lukket dens Dør. Nu erindrede de, hvorledes de havde haanet dens Bygmester, og saa nu hans Visdom. Havde de gjort som ham, vilde de være frelste, men nu var der ingen Redning mulig for dem.

Efter et Tidsrum af fyrretyve Dage begyndte Regnen at ophøre og Vandene at falde. Snart kom Bjergtoppene tilsyne over Vandfladen, paa hvilken den kæmpemæssige Ark flød, fyldt med Alt, som var værd at blive frelst i hele Verden. Tilsidst standsede den paa Ararats Bjerg i Lille-Asien, Noa og hans Familie stege ud af den og ned paa den øde og tomme Jord for paany at arb[illegible]folke den.

Nogle Mennesker, som tænke, at det er et Bevis paa stor Klogskab ikke at tro Noget, som de ikke fuldelig forstaa, have udtrykket deres Tvivl med Hensyn til Bibelens Beretning om Syndfloden. Og dog gives der neppe nogen N[illegible] paa Jorden, medmindre den har en traditionel Kundskab angaaende denne Flod. Med Hensyn til disse Traditioner, som existere i de forskjellige Lande, synes der, som om Noa i Tidens Løb blev anseet som en Gud af sine Efterkommere. Ja, endog medens han levede, begyndte Menneskene at fordærve Herrens Veje, henfaldt i Afgudsdyrkelse og udøvede de selvsamme Synder, for hvilke de Ugudelige bleve ødelagte ved Vandfloden. Nogle Aarhundreder derefter faldt Indbyggerne i Ægypten, i Kaldæa, i Mesopotamien og andre Stæder i stor Ugudelighed og tilbade Guder, dannede af Sten og Træ. Dette fandt Sted endog medens Noas Sønner, som havde været Vidne til Syndfloden, levede; thi Abraham var født, førend Sem døde, og fra denne Mand, som var beklædt med Præstedømmet af sin Fader, Noa, erholdt Abraham, de Trofastes Fader, udentvivl mange Velsignelser.

„Millennial *Star*".

Følgende Ældster fra Zion ere ankomne hertil den 29de November efter kun 20 Dages Rejse fra Salt Lake City: Samuel Johnson, John F. Oblad og Knud

Petersen. Disse Brødre ere hjertelig velkomne, og haabe vi, at de maa udføre et godt Arbejde i disse Lande, førend de paany begive sig paa Tilbagevejen til Utahs Dale.

Beskikkelse.

Ældste Samuel Johnson er beskikket til at virke i Gøteborg under Konfpr. Lindeløfs Ledelse, Ældste J. F. Oblad i Stokholm under Knfrpr. Nilsons Ledelse og Ældste K. Petersen i Kjøbenhavn under Konfpr. Carstensens Ledelse.

C. G. Larsen,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Aarhus,
den 1ste og 2den November 1873.

Konferencen begyndtes Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne P. C. Christensen og P. C. Carstensen, C. F. Schade, Præsident, og A. Nielsen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference, samt det lokale Præstedømme. Salen var under alle Forsamlingerne ganske opfyldt af baade Søskende og Fremmede.

Der fremgik af Missionærernes Rapporter, at Tilstanden blandt de Hellige var god. Mange Bøger og Skrifter solgtes. Flere Forsamlinger vare afholdte blandt Fremmede, og Folkene i denne Egn vare blevne mere opmærksomme for Evangeliets Sandheder. Mange havde Tro paa Herrens i denne Uddeling aabenbarede Principer, men de vare enten for meget velsignede med disse verdslige Goder eller ogsaa for meget indblandede i Verdens Anliggender til at komme og annamme dem. De vare ikke desmindre gunstig stemte for „Mormonismen", talte godt om den, søgte Omgang med dens Bekjendere og vare altid beredvillige til at give vore omrejsende Missionærer baade Mad og Husly, for hvilken Godhed Herren isandhed vil belønne dem. De Hellige vare i denne Egn ligesom i de andre Dele af Missionen paa saa Undtagelser nær alle gode, agtsomme paa Præstedømmets Raad og villige til efter bedste Evne at efterleve Evangeliets Forskrifter.

Aarhus Konference tæller 591 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Siden sidste Konferencemøde ere 84 Sjæle indlemmede i Kirken ved Daab. 269 Hellige og 42 Fremmede holde „Stjernen".

Flere unge Brødre bleve beskikkede til at være Sandhedens Budbærere i den kommende Vinter. Det var godt Haab med Hensyn til Evangeliets Udbredelse.

Zionsbrødrene vidnede med Aand og Kraft angaaende Guds Riges Oprettelse i denne Tid, som var Tidernes Fyldes store Husholdning, da Herrens Evangelium ifølge hans evige Plan paany skulde gjenskjænkes til Jorden, efterat Slægterne i flere Perioder havde vandret i Mørket uden Samfund med deres himmelske Fader. Frafaldet, som Paulus omtaler, var gjenoprettet, og Frelse tilbødes Menneskenes Børn paa Betingelse,

at de vilde vise Lydighed til Guds Bud og Evangeliets hellige Ordinancer. Evangeliets frelsende Virkning og herlige Velsignelser bleve udviklede paa en klar og letfattelig Maade. Det sammenbandt Alle, som havde annammet det, til en Aand — forudsat de vare lydige til dets Principer. Det bevirkede Enighed og god Forstaaelse blandt Menneskene og var gjenskjænket for at oprette Fred paa Jorden og indbyrdes Enighed blandt dens Beboere. Den samme Aand og Indflydelse gjorde sig gjældende hos de Hellige overalt paa Jorden. Alle, som havde sluttet Pagt med Herren ligemeget i hvilket Land eller i hvilken Omstændighed, de vare, følte Attraa til at tjene deres Skaber, adlyde hans Præstedømme og udvandre fra deres Fædreland og Hjem til deres Indsamlingssted — Zion, hvilken Attraa vore Medmennesker ere saa tilbøjelige til at dele og antage for Sværmeri og Fanatisme.

Det var af væsentlig Nødvendighed at tale om de Ting, som henhøre til vor Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Det nærværende Liv er for intet at regne mod det tilkommende. Disse Velsignelser ere af intet Værd i Sammenligning med Velsignelserne i vor Faders Bolig, som vi ville opnaa, hvis vi ere lydige til hans Befalinger. Der gaves mange Religionssekter paa Jorden, og alle afvege fra hverandre med Hensyn til det sande Begreb om den rette Gudsdyrkelse. Alle paastode at have det ene rette og sande Evangelium, men naar deres forskjellige Troesprinciper sammenlignedes med Bibelen, mærkedes kjendelige Afvigelser. Vore Medmennesker vare tilbøjelige til at tro, at vi havde en Bibel, som var forskjellig fra deres, men dette var grundet paa deres egne Lærdommes og Grundsætningers Afvigelse fra denne Bog. Eldsterne i Kristi Kirke kunne med den Bibel, som er oversat fra jødiske Optegnelser, bevise alle deres Lærdomme, Ordinancer og Troesprinciper.

Zionsbrødrene og særligen Præsident Larsen aflagde et kraftigt Vidnesbyrd for Tilhørerne og formanede dem af de Fremmede, som vare tilstede, til at give Agt paa denne Sag og ikke lade den gaa upaaagtet hen; thi den var af saare stor Vigtighed for Enhver, som ønskede sin Sjæl frelst med en fuld Frelse i Guds Rige.

Mange udmærkede Raad og gode Lærdomme bleve givne, som vilde være til uvurderlige Velsignelse for de Oprigtige.

Herrens Aand ledede Brødrenes Tale, og Tilhørerne bevarede fuldkommen Stilhed og vare meget opmærksomme. Forslaget angaaende Præstedømmets Opholdelse baade i Zion og Adspredelsen tilligemed de Hellige indbyrdes blev enstemmig anerkjendt.

Efterat Konferencens Forhandlinger vare endte, sluttedes den enstemmig til ubestemt Tid.

M. Madsen.

Zion.

I fjerne Vest der er et Land,
Hvortil min Tanke higer;
Dértil gaar Kvinde, Barn og Mand
Fra alle Verdens Riger.
Ej Strid og Tvedragt dér har Bo,
Nej, dér er altid Fred og Ro
Blandt Herrens Børneskare.

Og dette Sted var før et Hjem
For Indianerskarer,
Som blodbestænkte fore frem
Og ikke frygted Farer;
Men idelig i Kamp de drog,
Og Ørk'nens vilde Dyr de slog,
Og herjet Hvidmands Bolig.

Ej disse Vilde dyrked Jord,
Ejheller planted Haver;
De kjendte ikke Herrens Ord
Og ej hans Riges Gaver.
Med tvivlsomt Haab de vandred om
I denne Ørk saa mørk og tom,
Og kjendte ej Guds Naade.

Og over Landet ruged mørk
Et trist og ublidt Øde.
Og Intet spired i den Ørk,
Som kunde Mennesker føde;
Thi Alting var saa tørt og goldt,
Saa ej engang de Vilde holdt
Paa disse øde Stepper.

Naturen dér i Dvale laa
I mange Perioder.
Dér voxte knapt det mindste Straa,
Som skikket var til Foder.
Dog Tiden kom, da Herrens Magt
Sig vise lod, som forudsagt,
Da Ørk'nen skulde blomstre.

Som Herrens Børn, de dreves om
Af Pøbelskarer grumme
Fra Sted til Sted, hvortil de kom,
Den Blinde med den Stumme,
Saa fik de fra den Herre, Gud,
En Aabenbaring at gaa ud
Fra Fjenders grumme Ondskab.

Med trøstigt Sind de droge frem
Til ubekjendte Egne;
Og Himlens Gud han ledte dem
Ved Brigham allevegne.
Tilsidst de kom til Zion op,
Som ligger lunt ved Bjergets Top,
Og dér de nu sig fryde

Og Herren han velsigned dem
Med alle Livets Goder;
I øde, tørre Ørk sprang frem
I Mængdevis med Floder.
Og Landet blev ved Herrens Magt
Et frugtbart Sted, som forudsagt
Ved mange Guds Profeter.

Med Tro paa Herrens sande Ord,
De Haand paa Værket lagde,
Og dyrked op den golde Jord,
Som Guds Profeter sagde,
I Tidens Fylde skulde ske,
Naar Gud sig aabenbarede
Til Mennesket paa Jorden.

Nu leved de i mange Aar
I Zions Klippebjerge,
De fryded sig som i en Vaar,
Thi Gud var deres Værge.
Og adskilt fra al Verdens Sus,
De planted Haver, bygged Hus,
Og følte sig velsignet.

Dog Herren Gud, vor Fader vis
Han vilde gaa i rette
Med sine Børn ved Tugtens Ris,
Paa det de maatte sætte
Sin Lid til ham i Prøvens Stund
Og ikke gaa paa farlig Grund,
Som leder hen i Mørket.

Den Ondes Magt blev sluppen løs
For Herrens Børn at prøve;
Og Skarer, som af Harme fnøs,
Kom op for dem at røve.
Dog Herren, deres Haab og Trøst,
Befried dem ved Aandens Røst,
Som lød til Guds Profeten.

Vor Fader prøved dem saa tidt
Med Kummer, Sorg og Møje;
Og Satans Magter drev dem vidt
Til Ørk'nens Klippehøje;
Men altid trofast de vedblev
At dyrke Herren, som dem drev
Ved Aandens milde Stemme.

Og Zion, hun skal fremad gaa
Til evig Magt og Hæder;
Ja, hun tilsidst skal Himlen naa,
Naar alle Jordens Stæder,
Foruden Guds Jerusalem,
Skal straffes haardt med alle dem,
Som Herrens Bud forkaste.

Og Røsten lyder til Enhver,
Som nu paa Jorden lever:
Omvender Eder Hver især
Og snarlig Jer bereder!
Ja, drager op til Zions Dal,
Hvor Herrens Børn de frelses skal,
Naar Jord med Ild opbrændes.

I Søskende i Fredens Pagt
Lad Intet Jer bortdrage
Fra Frelsningsplanen, som var lagt
For Verdens første Dage;
Men følger nidkjær Herrens Sti,
Saa vil han altid staa os bi
I Livets Prøvedage. Red.

Blandinger.

En heftig Præriebrand har raset i Kansas og Nebraska i Slutninger af Oktober Maaned, ved hvilken følgende sørgelige Hændelse indtraf. En Fru Morry holdt Skole paa en stor Prærie i Nærheden af Webster, Saline County, Nebraska. Paa den uheldsvangre Dag vare 30 Skolebørn, for Størstedelen ganske smaa, samlede om hende. Henad Eftermiddagen saaes tykke Røgskyer kommende Syd fra, og Fru Morry indsaa strax, at det maatte være en PrærIebrand, der nærmede sig Hun afbrød derfor strax Undervi ningen og skyndte sig bort med alle Børnene. Da de havde gaaet omtrent ¼ Mil, begyndte Ilden, der fandt rigelig Næring i det tørre Græs, at komme nærmere og nærmere; Fru Morry holdt dog Modet oppe og ilede videre med sine Smaa. Pludselig viste der sig Røg og Luer lige ud for de Flygtende, og de syntes at være omringede af det rasende Element. De tyve Største af Børnene naaede endelig, takket være Lærerindens uophørlige Tilraab og Opmuntringer, en sikker Plads; de mindre derimod, der ikke kunde løbe saa hurtig, vare blevne noget tilbage, men ved heltemodige Anstrengelser lykkedes det den behjertede Frue at redde fire af disse, der allerede havde faaet flere Brandsaar. De sex Tilbageblevne formaaede hun ikke at redde, uagtet hun opbød Alt for deres Frelse. Paa sit eget Liv havde hun under denne skrækkelige Situation ikke tænkt, og hun bukkede ogsaa under med de sex ulykkelige smaa Børn. Man fandt senere Børnenes forkullede Lig ved Siden af deres brave Beskytterinde.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret, endende den 30te Novbr. 1873.

Konferencer.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8	1	5	73	23	26	11	812	161	32	153	10	951
Aarhus . . .	5		2	50	16	36	7	510	148	55	124	5	621
Aalborg . . .	3		2	42	20	10	6	433	147	39	195	9	513
	16	1	9	165	59	92	24	1755	456	126	472	24	2085
Norge.													
Kristiania . .	8		2	84	20	36	20	671	125	53	61	11	833
Sverig.													
Stokholm . .	8		3	35	21	27	10	627	219	54	103	5	723
Gøteborg . .	8		2	45	29	18	14	413	80	59	64	11	521
Skaane . . .	16		1	24	14	13	5	430	100	48	93	10	487
	32		6	104	64	58	29	1470	399	161	260	26	1731
Summa . . .	56	1	17	353	143	166	73	3896	980	340	793	61	4649

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.